



REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

Poslovni broj: UsI-46/18-7
REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-I-554-P-212-16/17-06-1

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
..... dana 28-01-2019 20.....

Omot u privitku. Primjeraka 1 Priloga -

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jasni Peroš Nikolić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Zvezdane Radošević, u upravnom sporu tužiteljice Jasne Omejec iz Zagreba, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje u sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, dana 16. siječnja 2019.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke Povjerenstva za odlučivanje u sukobu interesa, broj: 711-I-2054-P-212-16/17-09-1 od 8. rujna 2017. i odluke Povjerenstva za odlučivanje u sukobu interesa, broj: 711-I-554-P-212-16/17-06-1 od 11. travnja 2017.

Obrazloženje

Odlukom tuženika, broj: 711-I-554-P-212-16/17-06-1 od 11. travnja 2017. pokrenut je postupak protiv dužnosnice tužiteljice, predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske zbog moguće povrede članka 7. točke c) ZSSI-a, koja proizlazi iz primitka naknade plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti u visini plaće koju je ostvarivala kao predsjednica Ustavnog suda Republike Hrvatske za razdoblje od 7. kolovoza 2016. do 30. studenoga 2016., s obzirom da je na temelju članka 15.d stavka 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, imala pravo na naknadu najviše do iznosa dviju plaća, sukladno članku 15. stavku 1. istog Zakona.

Odlukom tuženika, broj: 711-I-2054-P-212-16/17-09-1 od 8. rujna 2017. utvrđeno je da je primitkom naknade plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske, u visini plaće koju je ostvarivala kao predsjednica Ustavnog suda Republike Hrvatske i to za razdoblje od 7. kolovoza 2016. do 30. studenoga 2016., u postupanju dužnosnice tužiteljice, došlo do povrede članka 7. točke c) ZSSI-a, s obzirom da je dužnosnica nakon prestanka obnašanja dužnosti 6. lipnja 2016. koristila pravo povratka na rad na poslove koje je obavljala prije obnašanja dužnosti iz članka 15.d stavka 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika te je stoga na temelju članka 15.d stavka 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika imala pravo na naknadu najviše do iznosa dviju plaća sukladno članku 15. stavku 1. istog Zakona. Dužnosnici tužiteljici za povredu članka 7. točke c) ZSSI-a, opisanu pod točkom I izreke, sankcija nije izrečena, s obzirom da je proteklo

više od 12 mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Tužiteljica u tužbi i tijekom spora pobija zakonitost osporavanih odluka, navodeći da iako u odluci o povredi ZSSI-a tuženik nije izrekao ni jednu od zakonom predviđenih sankcija, u uputi o pravnom lijeku navedeno je da se protiv odluke Povjerenstva može pokrenuti upravni spor, te s obzirom na ustavno pravo na pristup sudu, a sukladno stajalištu ovog Suda izraženom u presudi, poslovni broj: UsI-2360/16-9 od 26. rujna 2016. i Ustavnog suda Republike Hrvatske u rješenju, broj: U-III-3578/2016 od 27. listopada 2016., smatra da se protiv te odluke može pokrenuti upravni spor. Napominje da je ona profesorica na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, da je obnašala dužnost sutkinje Ustavnog suda u dva mandata i to od 7. prosinca 1999. do 6. lipnja 2016. i dužnost predsjednice Ustavnog suda u dva mandata, od kojih je posljednji mandat predsjednice Ustavnog suda, a koji je mjerodavan za ovaj predmet, započeo 12. lipnja 2012., a istekao 6. lipnja 2016. Navodi da se sukladno Ugovoru s Fakultetom od 7. prosinca 2007. i Aneksom ugovora o radu s Fakultetom od 1. prosinca 2016., a na temelju odluke Fakulteta od 27. lipnja 2016., vratila na Fakultet 1. prosinca 2016., a do kojeg dana je ukupno u razdoblju od 5 mjeseci i 23 dana, iz državnog proračuna primala naknadu u visini plaće predsjednice Ustavnog suda, koju je obračunavao i isplaćivao Ustavni sud na temelju rješenja od 6. lipnja 2016. Navodi da joj je tim rješenjem, koje je potpisala predsjednica Ustavnog suda, na temelju članka 15. stavka 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, za razdoblje od šest mjeseci priznato pravo na naknadu u visini plaće koju ostvaruje predsjednik Ustavnog suda, a slijedećih šest mjeseci pravo na naknadu u visini 50% te plaće. Navodi da na temelju odluke Fakulteta prima plaću na Fakultetu od 1. prosinca 2016., također iz državnog proračuna. Smatra da je osporavanim odlukama došlo do povrede zakona na njezinu štetu zbog nenadležnosti tuženika da odlučuje o zakonitosti pravomoćnog i izvršnog rješenja kojim je nadležno tijelo odlučilo o njezinom pravu na naknadu plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti, zbog grabljenja nadležnosti tuženika izvan granica koje mu određuju predmet uređenja te cilj i svrha ZSSI-a, zbog arbitrarnog tumačenja vremenske nadležnosti tuženika da odlučuje o povredama ZSSI-a nakon proteka 12 mjeseci od prestanka obnašanja dužnosti, zbog pogrešne primjene materijalnog prava koja se sastoji od primjene na njezin slučaj iz članka 15.d stavka 1. i 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, čija primjena u konkretnom slučaju ne dolazi u obzir zbog bitnih nedostataka u obrazloženju odluke o povredi ZSSI-a, jer tuženik nije naveo i obrazložio dostatne i relevantne razloge zbog kojih smatra da se na njezinu situaciju ima primijeniti članak 15.d stavci 1. i 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika i zbog toga što u postupku prije donošenja osporavane odluke o povredi ZSSI-a tuženik uopće nije utvrđivao utjecaj privatnog interesa koji je u suprotnosti s javnim, odnosno „interesno pogodovanje“, kao odlučnu pravnu činjenicu za dokazivanje postupanja suprotno odredbama članka 1. stavka 2., članka 2. te članka 5. ZSSI-a, imajući u vidu cilj i svrhu toga Zakona, te zbog nezakonitosti odluke o pokretanju postupka, koja se sastoji od donošenja nedopuštene anticipirane odluke o meritumu stvari umjesto postupovne odluke u kojoj se obrazlažu razlozi za pokretanje postupka, zbog zlouporabe ovlasti tuženika tijekom pokretanja postupka u povodu anonimne prijave protiv nje na javnoj sjednici te postupanjem po anonimnoj prijavi i zbog nejednakog postupanja prema njoj u odnosu na drugog bivšeg dužnosnika na usporedivoj dužnosti u usporedivoj situaciji, za koje različito postupanje nema objektivnog i razumnog opravdanja, te zbog bitne povrede pravila o dostavi odluke o pokretanju postupka i odluke o povredi ZSSI-a, te nedopuštenog načina službenog komuniciranja tuženika s njom kao strankom u postupku. Napominje da je u ovom predmetu riječ o dvama pravima koja joj kao bivšoj dužnosnici pripadaju nakon prestanka obnašanja dužnosti, a to su pravo na naknadu plaće 6+6 i pravo povratka na Fakultet. Ističe da se radi o tzv. posebnim pravima vezanim uz osobnu situaciju bivšeg dužnosnika. Navodi da ta prava

imaju funkciju uravnoteživanja javnog interesa zajednice i pružanje jamstva pojedincima da će nakon prestanka obnašanja dužnosti „biti u sigurnoj i stabilnoj osobnoj situaciji“ s obzirom da se dužnosnici „mogu susresti s ozbiljnim problemima vezanim uz zaposlenje, odnosno daljnji nastavak profesionalne karijere koja je prekinuta prihvaćanjem dužnosti“. Sukladno tome ističe da se nakon neprekidnih 16,5 godina obnašanja državne dužnosti, korištenje od njezine strane zakonom joj priznatog prava na naknadu plaće 6+6 te prava povratka na Fakultet, kao prava koja ulaze „u područje socijalne sigurnosti i radnog prava“, ne mogu ni s jednog aspekta smatrati njezinim nepripadnim povlasticama čije bi korištenje moglo prijeći u zlouporabu za „osobne probitke“ ili „interesno pogodovanje“, kao što to pogrešno smatra tuženik, dok je posve drugo pitanje zakonitost priznavanja tih prava, a što nije u nadležnosti tuženika već suda. Napominje da je rješenje Ustavnog suda kojim joj je priznato pravo na naknadu plaće 6+6 upravni akt donesen u upravnom postupku, kojim je nadležno tijelo, u okviru djelokruga utvrđenog na temelju zakona, postupalo i rješavalo, neposrednom primjenom materijalnog prava, u upravnoj stvari tužiteljice. Napominje da zakonitost tog rješenja nije nikada osporena pred nadležnim upravnim sudom, iako je tuženik mogao iskoristiti svoju ovlast iz članka 17. stavka 4. ZUS-a te komunicirati nadležno državno odvjetništvo kako bi ono u svojstvu tužitelja pokrenulo upravni spor protiv navedenog rješenja, a što tuženik nije učinio, a niti je predložio Ustavnom sudu da postupi po članku 131. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku i rješenje ukine. Također napominje da je i sam Ustavni sud bio ovlašten po službenoj dužnosti ukinuti vlastito rješenje kojim joj je priznato pravo na naknadu plaće 6+6 da ga je smatrao nezakonitim, što Ustavni sud nije učinio. Navodi da je tuženik umjesto toga sam proveo ocjenu zakonitosti rješenja Ustavnog suda kojim joj je priznato pravo na naknadu plaće 6+6, samovoljno ocjenjujući da je navedeno rješenje Ustavnog suda nezakonito, a potom je sam riješio stvar jer je meritorno odlučio da je imala pravo samo na dvije mjesečne naknade plaće, čime je u osnovi riješio stvar iz sudske nadležnosti. Poziva se na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usž-1701/16-2 28. rujna 2016. Smatra da u slučaju kada fizička osoba u svojstvu bivšeg državnog dužnosnika prima naknadu plaće iz državnog proračuna na temelju pravomoćnog i izvršnog rješenja (upravnog akta), koje je donijelo državno ili javnopravno tijelo u okviru svoje nadležnosti, sama fizička osoba kao adresat tog akta i ovlaštenik priznatog prava na naknadu plaće, objektivno nije u situaciji da bude ona koja, primitkom te naknade, zlouporabljuje pravo dužnosnika jer se eventualno pogreška može pripisati samo nadležnom tijelu državne vlasti, koje joj je svojim rješenjem (upravnim aktom) priznalo pravo na naknadu plaće 6+6, a ne stranci koja je tim aktom stekla navedeno pravo. Stoga ističe da se činjenični opis njezinog ponašanja ne može podvesti pod zakonski opis povrede koja joj se stavlja na teret, a koja je u nadležnosti tuženika. Ističe kako tuženik u praksi ignorira činjenicu da je pravno vezan pravomoćnim i izvršnim upravnim aktima nadležnih tijela kojima su stranke stekle subjektivna prava na temelju mjerodavnih materijalnih zakona, sve dok ti upravni akti ne budu stavljeni izvan snage u propisanom postupku i od strane nadležnog tijela (suda). Ističe da je tuženik proširio svoju nadležnost izvan granica koje mu određuje predmet uređenja te cilj i svrha ZSSI-a. Nadalje smatra da ukoliko je protekao zakonski rok u kojem je bilo moguće sankcionirati, onda je protekao zakonski rok u kojem je bilo dopušteno odlučivati o povredi koju je navodno počinila, te nije smio niti utvrditi povredu. Napominje da je tuženik zaprimio prijavu protiv nje već 30. lipnja 2016., dakle u vrijeme kada joj još nije bila isplaćena ni prva naknada plaće, a da je prvu radnju poduzeo u prosincu 2016., nakon što joj je isplaćeno šest mjesečnih naknada te je postupak protiv nje pokrenut 11. travnja 2017., a odluka je donesena 8. rujna 2017., nakon što više nije bila u vremenskom dosegu ZSSI-a te više nije imala status bivše dužnosnice, a odluka je dostavljena tek 1. prosinca 2017. Smatra da je primjena ZSSI-a na njezin slučaj zbog proteka vremena, izgubila legitimnu svrhu (legitimni cilj) i svako racionalno opravdanje,

te je time došlo i do neopravdanog zadiranja tuženika u ustavno pravo na poštovanje, od strane tijela javne vlasti, njezinog privatnog života u smislu članka 35. Ustava i članka 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine – Međunarodni ugovori broj: 18/97., 6/99 – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak i 14/02.), kako ih u svojoj praksi tumače Ustavni sud i Europski sud za ljudska prava. Smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo i to pravna pravila iz članka 15.d stavka 1. i 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, budući da ista nisu mjerodavna, već se na njezinu pravnu situaciju primjenjuju materijalna pravila koja su vrijedila prije stupanja na snagu članka 15.d stavka 1. i 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika. Ukazuje da su Ustavni sud i Fakultet, svaki u okviru svoje nadležnosti, primijenili materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme kada je ona stupila na dužnost 2012. godine, dok tuženik smatra da se na njezin slučaj primjenjuju odredbe novog članka 15.d stavka 1. i 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika iz 2013., kojim se ustanovljava novo opće pravo povratka na rad bivšeg dužnosnika, pri čemu Zakon o obvezama i pravima državnih dužnosnika ne predviđa primjenu članka 15.d stavka 1. i 5. na odnose koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Napominje da je posljednji put izabrana za predsjednicu Ustavnog suda 2012. i s tim u vezi imala je posebna zakonska prava i obveze, uključujući prava koja su joj priznata nakon prestanka obnašanja dužnosti, pa joj tako člankom 15. stavkom 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, bilo priznato samostalno pravo na naknadu plaće 6+6. Napominje da je članak 15. stavak 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika bio na snazi u neizmijenjenom sadržaju od 2. ožujka 2000. do 16. listopada 2016., tj. u cijelom razdoblju njezinog obnašanja dužnosti sutkinje, odnosno predsjednice Ustavnog suda. Također navodi da je od prvog dana stupanja na dužnost, za razliku od većine drugih državnih dužnosnika kojima pravo povratka na rad kod bivšeg poslodavca nije bilo priznato sve do 2. ožujka 2013., imala priznato još i posebno pravo povratka na Fakultet, koje se uređivalo ugovorom između nje i Fakulteta, a izvodilo se iz članka 10. stavka 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine, broj: 99/99. i 29/02.), a bilo je razrađeno u članku 103. stavku 5. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (Narodne novine, broj: 123/03., 128/03., 105/04., 174/04., 2/07., 46/07., 45/09., 63/11., 94/13., 139/13., 101/14. i 60/15.). Stoga ističe da je u njezinom slučaju duljina trajanja prava na naknadu plaće 6+6 ovisila o danu kada joj je Fakultet priznao pravo na prvu plaću. To pravo joj je bilo priznato 1. prosinca 2016., slijedom čega smatra da je njezino pravo na naknadu plaće 6+6 trajalo ukupno 5 mjeseci i 23 dana. Napominje da je Zakon o obvezama i pravima državnih dužnosnika dopunjen 2013. novim člankom 15.b (Zakon o izmjenama i dopuna Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, Narodne novine, broj: 22/13.), kojim je svim drugim dužnosnicima priznato pravo povratka na rad, koje oni, za razliku od nje, nisu imali, ali u drugom sadržaju, u različitom opsegu i pod drugim pretpostavkama od onih koje su bile propisane za nju u Ustavnom zakonu i Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju. Smatra da su pravo na naknadu plaće 6+6 i pravo povratka na Fakultet bili dio njezinog dužnosničkog mandata, jer su joj ta prava kao takva bila priznata na dan prihvaćanja dužnosti sutkinje Ustavnog suda 2007., odnosno predsjednice Ustavnog suda 2008. i 2012. Stoga je u njezinom slučaju duljina trajanja prava na naknadu plaće 6+6, sukladno članku 15. stavku 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, ovisila o danu kada joj je Fakultet priznao pravo na prvu plaću, a to je u konkretnom slučaju 1. prosinca 2016. Navodi da je pravo povratka na rad s dvije naknade, koje je u članak 15.d Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika 2013. uvedeno, posve novo pravo povratka na rad na poslove koje su dužnosnici obavljali prije obnašanja dužnosti ili na druge odgovarajuće poslove. Napominje da to nisu dva samostalna prava kao kod nje. Ističe kako Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika iz 2013. ne sadržava prijelaznu odredbu koja bi propisala da se novo materijalno pravo iz članka 15.d

stavka 1. i 5., te 6. primjenjuje na situacije koje su postojale prije njihovog stupanja na snagu, već prijelazna odredba članka 4. toga Zakona odvaja pravne situacije dužnosnika koji su na dan stupanja na snagu tog Zakona već imali osigurano pravo povratka prije no što je ustanovljeno novo zakonsko pravo povratka na rad s dvije naknade, jer se za te dužnosnike ne propisuje zakonska obveza usklađivanja s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, već sklopljenih sporazuma, odnosno ugovora s bivšim poslodavcem. Smatra da postoji obveza tuženika, a i drugih nadležnih tijela, da u tumačenju i primjeni materijalnih odredaba novog članka 15.d Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, postoji pravilo da se te odredbe ne primjenjuju na situacije koje su postojale prije stupanja na snagu navedenih odredbama, u prilog čega govori i kasnije prijelazna odredba članka 4. stavka 1. Zakona o izmjenama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika (Narodne novine, broj: 93/16.), koja propisuje da dužnosnici ostvaruju materijalna prava iz Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, koja su im prethodno priznata, prema pravilima koja su važila prije stupanja na snagu novih zakonskih pravila kojima su ta prava izmijenjena. Smatra da se tumačenje kakvo je dao tuženik može odnositi samo na dužnosnike koji su počeli obnašati dužnost nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika iz 2013., tj. nakon 2. ožujka 2013. Stoga smatra da se pravna pravila iz članka 15.d stavka 1. i 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika na nju ne primjenjuju, već se primjenjuju ona koja su vrijedila prije stupanja na snagu toga članka Zakona. Ističe da postoje bitni nedostaci u obrazloženju odluke o povredi ZSSI-a, odnosno da u odluci nedostaje obrazloženje dostatnih i relevantnih razloga zbog kojih se na njezinu situaciju ima primijeniti članak 15.d stavci 1. i 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika iz 2013., a što predstavlja bitnu formalnu povredu Zakona, te razlog za poništavanje odluke o povredi ZSSI-a. Ističe kako joj tuženik u rješenju pokušava imputirati izvršenje nezakonitog utjecaja na Fakultet kao donositelja odluke radi njezinih osobnih probitaka, te ukazivanjem na činjenicu da je ona kao čelnik tijela potpisala rješenje o priznavanju prava na naknadu plaće 6+6, čime pokušava pokazati da njezin slučaj potpada pod članak 7. točku c) ZSSI-a. Po njezinom mišljenju je bespredmetno kada se vratila na Fakultet, ukoliko je imala pravo na naknadu plaće 6+6 i vratila se na Fakultet unutar te godine dana. Napominje da se u svom očitovanju od 27. travnja 2017. pozvala na procesne odredbe članka 15.d Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, budući da se nova postupovna pravila primjenjuju odmah pa tako i na postupke koji su u tijeku na dan njihova stupanja na snagu, pa se priznata materijalna prava ostvaruju prema postupovnim pravilima koja važe u trenutku podnošenja zahtjeva za njihovu realizaciju, neovisno koja su postupovna pravila važila u vrijeme kada su materijalna prava bila priznata. U odnosu na stavljanje joj na teret da se sukladno Ugovoru od 7. prosinca 2007. imala pravo vratiti na rad s punim radnim vremenom u roku od mjesec dana po prestanku obnašanja dužnosti, ističe da se člankom 6. Ugovora s Fakultetom iz 2007. nije ni na što pravno obvezala već je ugovorila garantivnu klauzulu kojom je osigurala vlastito pravo povratka na Fakultet, pa i u najkraćem roku bude li potrebno, sve s obzirom na neizvjesnost situacije kakva bi mogla postojati za osam godina. Obrnuto, ističe, Fakultet je člankom 6. Ugovora zajamčio da će njezinu pravnu volju poštovati, a koju pravnu volju je izrazila u zahtjevu za povratak na Fakultet, ističući da će se u ostvarenju prava na naknadu plaće 6+6 koristiti samo prvim vremenskim razdobljem. Ističe da Ugovor s Fakultetom iz 2007. nije neposredna pravna osnova za povratak na Fakultet, već da bi se povratak ostvario, potrebna je posebna odluka Fakulteta. U odnosu na činjenicu da je potpisala sama rješenje o priznavanju prava na naknadu plaće 6+6, zakonitost čega nije sporna, a niti tuženik to pravo ičime dovodi u pitanje u osporavanoj odluci o povredi ZSSI-a, napominje da o priznavanju prava na naknadu plaće odlučuje čelnik tijela, kod kojeg je ostvarivala plaću za vrijeme obnašanja dužnosti, a u Ustavnom sudu je čelnik jedina ovlaštena osoba koja može odlučivati o tom pitanju te nema

tijela koje bi moglo biti nadležno za rješavanje takvih i sličnih statusnih pitanja sudaca u svojstvu dužnosnika. Navodi da je stoga, kao čelnik tijela za sebe i troje ostalih ustavnih sudaca kojima je isticao mandat kao i njoj, donijela rješenja o priznavanju prava na naknadu plaće 6+6. Navodi da se radi o istovjetnim rješenjima za svakog suca, od kojih su se neki koristili tim pravom punu godinu dana, neki samo 6 mjeseci, a ona se koristila 5 mjeseci i 23 dana. Navodi da to što su čelnik tijela i ona jedna te ista osoba, ne znači apriorno pogodovanje njezinim privatnim interesima, budući da ona i nakon povratka na Fakultet prima plaću iz državnog proračuna, a razlika između te plaće i plaće koju je primala kao predsjednica Ustavnog suda je neznatna u odnosu na prihode koje ostvaruje danas kao redovita profesorica u trajnom zvanju, a koju nije ostvarivala do 30. studenoga 2016. Navodi da interesno pogodovanje tuženik nije niti utvrđivao u postupku prije donošenja osporavane odluke o povredi ZSSI-a, slijedom čega je povrijeđen zakon na njezinu štetu. Budući da odluku o pokretanju postupka zbog njezinog postupovnog karaktera nije mogla samostalno pobijati, pobija je tužbom protiv glavne stvari. Navodi da je već u izreci o pokretanju postupka utvrđeno da je rješenje Ustavnog suda o priznavanju prava na naknadu plaće 6+6 nezakonito, jer je imala pravo na naknadu najviše do iznosa dviju plaća, a ne 6+6, te kako je izvjesno da je počinila protupravnu radnju. Navodi da kada se usporede izreka i obrazloženje postupovne odluke s izrekom i obrazloženjem meritorne odluke o povredi ZSSI-a, uočava se da je u osnovi riječ o sadržajno istovjetnim odlukama, s tom razlikom da se u odluci o pokretanju postupka navodi da je počinila moguću povredu, dok se u odluci o povredi ZSSI-a navodi da je počinila povredu. Navodi da u odluci o pokretanju postupka tuženik nije niti naveo niti obrazložio razloge zbog kojih pokreće postupak, tj. što se treba utvrditi u postupku koji tek treba uslijediti i s kojim ciljem. Ističe da su mediji u njezinom slučaju izvještavali da je riječ o anonimnoj prijavi temeljem koje je pokrenut postupak, a postupanje tuženika u njezinom slučaju smatra nezakonitim zbog „izvrtanja ovlaštenja“ koje se očituje u nezakonitom pokretanju postupka protiv nje u povodu anonimne prijave koja je onda prikazana kao pokretanje postupka „na temelju vlastitih saznanja“, te u postupanju po anonimnoj prijavi. Smatra da tuženik ima pravo tretirati sve pokrenute postupke kao one koje je pokrenuo na temelju vlastitih saznanja sve dok postupuje u skladu s člankom 39. stavkom 1. ZSSI-a. Navodi da je tuženik zloupotrijebio ovlast time što je pred televizijskim kamerama, prije donošenja osporavane odluke o pokretanju postupka, prepričavao sadržaj anonimne prijave protiv nje, čime je nanosena nepopravljiva šteta njezinom ugledu i to je učinio dva puta, na javnoj sjednici u povodu pokretanja postupka u travnju 2017. i na javnoj sjednici povodom meritornog odlučivanja u rujnu 2017. Ističe da je nesporno da su joj pobijane odluke kao nezakonite izravno narušile ugled, čast i dostojanstvo i to osobno i u svojstvu bivše državne dužnosnice, u široj javnosti, čime je došlo do povrede prava na poštovanje i zaštitu dostojanstva, ugleda i časti u smislu članka 35. Ustava i članka 8. Konvencije. Navodi da je od tuženika tražila objašnjenje zbog čega nije pokrenuo postupak protiv bivšeg predsjednika Republike Hrvatske koji je samo petnaestak mjeseci prije nje bio u usporedivoj pravnoj situaciji, jer se također vraćao na Fakultet, a ostvarivao je pravo na naknadu plaće 6+6, koji slučaj je iznimno bio prisutan na televizijskim ekranima i drugim medijima, na što joj tuženik nije odgovorio. Smatra da se ovdje radi o izrazito naglašenom neopravdanom nejednakom tretmanu postupanja tuženika prema njoj u usporedbi s drugim bivšim državnim dužnosnikom na usporedivoj državnoj funkciji i u usporedivoj pravnoj situaciji, a za što nema objektivnog i razumnog opravdanja. Ističe da je nejednakim tretmanom tuženika prema njoj počinjena izravna povreda članka 14. Ustava i članka 14. Konvencije u vezi s pravom na naknadu plaće 6+6, koja povreda je nastala kao posljedica tuženikove arbitrarne selekcije osoba (bivših dužnosnika), protiv kojih pokreće postupak. Također navodi da su povrijeđena pravila o dostavi osporavanih odluka koja je izvršena putem „e-sandučića“ u okviru dužnosničko

korisničkog računa koji tuženik još uvijek neovlašteno drži otvorenim, iako ona od 6. lipnja 2017. više nema status bivše dužnosnice po ZSSI.

Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev te poništi odluke Povjerenstva i postupak obustavi te naloži povlačenje predmeta pred nadležnim državnim odvjetništvom, a podredno da poništi odluke Povjerenstva i predmet vrati na ponovni postupak, odnosno poništi odluku Povjerenstva od 8. rujna 2017. i predmet vrati na ponovni postupak.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako nije sporno da je tužba podnesena pravovremeno od kada su pisani otpravci osporavanih odluka dostavljeni tužiteljici putem elektroničke pošte, u skladu sa Zakona o općem upravnom postupku, budući da je tužiteljica izričito pristala na takav način dostave. Također ne spori pravo tužiteljici na pokretanje upravnog spora s obzirom na utvrđenja koja proizlaze iz presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2360/16-9 od 26. rujna 2016., a koja je u međuvremenu potvrđena presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usž-227/17-3 od 30. studenoga 2017. Napominje da je postupak pred tuženikom propisan odredbama članka 39. ZSSI-a te je sukladno članku 6. navedenog Zakona on otvoren za javnost. Navodi da je rezultate provedenog postupka dužan javno obznaniti. Ističe da je stavkom 7. toga članka propisano da odluke moraju biti obrazložene te da se odluke objavljuju na njegovim internetskim stranicama. Ističe da je člankom 4. Pravilnika o načinu rada i odlučivanja Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa propisano da se javnost postupka pred njim ostvaruje javnim objavljivanjem vremena održavanja zakazanih sjednica na njegovoj internetskoj stranici i nazočnošću javnosti na njegovim sjednicama, osim na dijelu sjednice na kojem se glasuje te objavljivanjem akata tuženika. Navodi da je Hrvatski Sabor na temelju članka 30. stavka 3. ZSSI-a donio na sjednici održanoj 6. prosinca 2013. Odluku o davanju suglasnosti na Pravilnik o načinu rada i odlučivanju Povjerenstva. Stoga navodi da javnošću održavanja sjednica na kojima su donesene predmetne odluke, nisu povrijeđene važeće postupovne odredbe na štetu tužiteljice. Nadalje ističe da osporavanim odlukama nije ocjenjivao zakonitost pravomoćnog i izvršnog rješenja kojim je tužiteljici odlučeno o pravu na naknadu plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti, već je u okviru svog djelokruga rada i nadležnosti utvrđivao je li tužiteljica primitkom naknade pune plaće koju je primala kao predsjednica Ustavnog suda Republike Hrvatske u razdoblju od 6 mjeseci, zlouporabila svoja prava koja proizlaze iz obnašanja javne dužnosti u smislu članka 7. točke c) ZSSI-a, s obzirom da je navedeno pravo koristila istovremeno uz pravo povratka na rad na poslove koje je obavljala prije stupanja na javnu dužnost. Napominje da je sukladno članku 28. stavku 1. ZSSI-a radi provedbe toga Zakona, te s obzirom da se predmetne odluke odnose na utvrđivanje povrede članka 7. točke c) ZSSI-a, on jedino tijelo nadležno za provedbu tog Zakona te je u konkretnom slučaju postupalo u okvirima i granicama svoje ovlasti i nadležnosti te ostvarivanja svrhe radi koje je Zakon i donijet. Pojašnjava da iz odredbi članka 20. ZSSI-a, jasno i nedvosmisleno proizlazi kako određene povrede tog Zakona mogu nastupiti tek nakon prestanka obnašanja javne dužnosti, i to u daljnjem razdoblju od 12 mjeseci nakon prestanka mandata, zbog čega mora postojati odgovarajuća nadležnost tuženika da i nakon tog razdoblja utvrđuje je li do povrede tih odredbi u postupanju bivšeg dužnosnika došlo. Ističe da je predmet ovog spora pravno pitanje može li se sukladno odredbama članka 15.d Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, kumulativno ostvarivati pravo povratka na rad na poslove koje je dužnosnik obavljao prije stupanja na dužnost i pravo na naknadu pune plaće u razdoblju od 6 mjeseci nakon prestanka mandata, te pola plaće u razdoblju od daljih 6 mjeseci. Smatra da je u konkretnom slučaju na nesporno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo i to odredbe članka 7. točke c) ZSSI-a, tumačeći pri tome prava koja proizlaze iz odredbi članka 15.d Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, upravo u onom smislu i sadržaju kako su ta prava i propisana važećim i nespornim pravnim normama. Navodi da osporavane odluke sadrže dostatno obrazloženje te

da su navedeni svi relevantni razlozi iz kojih proizlazi kako tužiteljica nije mogla istovremeno ostvarivati pravo povratka na rad i pravo na naknadu pune plaće u čitavom razdoblju u trajanju od 6 mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti. Napominje da u konkretnom predmetu nije utvrđivao povredu članka 1. ZSSI-a, jer je tom odredbom propisana svrha donošenja ZSSI-a, a niti je utvrđivao je li se povredom određenih okolnosti tužiteljica nalazi u situaciji sukoba interesa u smislu definicija u smislu članka 2. ZSSI-a, jer to nije niti suština koja proizlazi iz okolnosti konkretnog slučaja, a niti povredu načela djelovanja propisanog člankom 5. ZSSI-a, već je utvrđivao predstavljaju li objektivno i nesporno utvrđene činjenice počinjenja jednog od izričito propisanog zabranjenog djelovanja iz članka 7. toga Zakona, a konkretno pod točkom c) zlouporaba posebnih prava koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje javne službe, a ne zabranjenog djelovanja iz točke i) istog članka, kojom je propisano da je dužnosniku zabranjeno na koji drugi način koristiti položaj dužnosnika utjecajem na odluku zakonodavne, izvršne ili sudbene vlasti, kako bi postigli osobni probitak ili probitak povezane osobe, neku povlasticu ili pravo, sklopili pravni posao ili na drugi način interesno pogodovali sebi ili drugoj povezanoj osobi, slijedom čega nije niti bio dužan utvrditi čime je radnjom „interesno pogodovala“ ostvarivanju svojih privatnih interesa, već je utvrđivao u smislu točke c) koje je to posebno pravo koje proizlazi iz obnašanja javne dužnosti, tužiteljica zloupotrijebila. Nadalje navodi da odluka o pokretanju postupka ne predstavlja nikakvu „anticipiranu“ odluku, u smislu na koji neosnovano upućuje tužiteljica u tužbi, već u toj odluci obrazlaže iz kojih činjenica i okolnosti te iz kojih do tada prikupljenih podataka i dokumentacije proizlazi moguća povreda odredbi ZSSI-a. Napominje da je člankom 39. stavkom 1. ZSSI-a propisano da može pokrenuti postupak iz svoje nadležnosti na temelju svoje odluke, povodom vjerodostojne, osnovane i neanonimne prijave ili u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika. Navodi da odredbama toga Zakona ni na koji način nije ograničen način stjecanja vlastitih saznanja iz čega proizlazi da saznanje o mogućem sukobu interesa može proizlaziti i iz anonimne prijave. Napominje da odluku o pokretanju postupka nije donio na temelju podnesene anonimne prijave već na temelju vlastitih saznanja koja proizlaze iz prikupljenih podataka i dokumentacije prikupljene od strane nadležnih državnih tijela, a to su u konkretnom slučaju očitovanja i dokumentacija od Ustavnog suda Republike Hrvatske, Sveučilišta u Zagrebu – Pravnog fakulteta te podataka prikupljenih od Porezne uprave. Navodi da budući je protiv tužiteljice podnesena anonimna prijava, smatra da je bio ne samo nadležan nego i dužan provjeriti i utvrditi predstavljaju li u toj prijavi sadržani navodi saznanja iz kojih bi mogla proizlaziti povreda odredbi ZSSI-a. Napominje da je tužiteljica izričito pristala na elektroničku dostavu sukladno odredbama Zakona o općem upravnom postupku. Napominje kako se osporavanjem odlukama ni na koji način ne osporava postojanje zakonom propisanih prava bivših dužnosnika niti njihova svrha, a niti je ustvrdio kako ta prava sama po sebi predstavljaju nepripadajuću povlasticu tužiteljice čije korištenje predstavlja zlouporabu za „osobne probitke ili interesno pogodovanje“. U konkretnom slučaju navodi da je sporno razdoblje u kojem je tužiteljica kumulativno koristila dva različita posebna prava kojima se bivšim dužnosnicima jamči socijalna sigurnost te sigurna i stabilna osobna situacija. Napominje da korištenje zakonom propisanog prava na naknadu plaće po sistemu 6+6 samo po sebi nije sporno, kao što nije sporno niti korištenje zakonom propisanog prava povratka na rad na poslove na kojima je radila prije stupanja na dužnost, kao što nije ni sporno da ima pravo sama odabrati koje će od navedenih posebnih prava konzumirati u cilju postizanja svoje osobne socijalne sigurnosti nakon prestanka mandata. Međutim, sporno je to što je suprotno zakonu, kumulirala ostvarivanje ovih zakonom propisanih posebnih prava. Napominje da on nije utvrdio da rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske kojim je tužiteljici priznato pravo na naknadu plaće po sistemu 6+6 nezakonito, niti se u okviru svog djelokruga rada i nadležnosti bavi ispitivanjem ili osporavanjem zakonitosti rješenja donesenih u upravnom

postupku od strane drugih za to nadležnih državnih tijela, već se bavi utvrđivanjem osobne odgovornosti pojedinog dužnosnika za povredu obveza koje proizlaze iz ZSSI-a. Stoga navodi da nije utvrdio da je predmetno rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske nezakonito niti je meritorno rješavao stvar iz sudske nadležnosti. Stoga ističe da u postupku koji je vodio protiv tužiteljice nije osporavao donošenje rješenja Ustavnog suda Republike Hrvatske, već postupanje tužiteljice koje proizlazi iz istovremenog, kumulativnog korištenja dva različita posebna prava bivšeg dužnosnika.

Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Budući da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud je spor riješio bez rasprave, a nakon što je strankama, sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Radi ocjene zakonitosti osporavanog rješenja, Sud je izvršio uvid u sudski spis i isprave priložene spisu tuženika.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je ocijenio tužbeni zahtjev neosnovanim.

Prije svega valja reći da bez obzira što je Zakonom o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11., 12/12., 126/12. i 57/15., dalje u tekstu: ZSSI), propušteno propisati ima li mjesta pravnom lijeku protiv odluka Povjerenstva u situacijama kada nije izrečena sankcija zbog kršenja odredaba tog Zakona, kao što je u predmetnom slučaju, ne isključuje se prema ocjeni Suda primjena ZUS-a, odnosno primjena općeg pravila da se protiv pojedinačnog akta donesenog od strane javnopravnog tijela treba osigurati sudska zaštita prava i pravnih interesa stranaka. Stoga se tužiteljici zbog propusta zakonodavca ne smije i ne može ograničiti, spriječiti niti umanjiti pristup pravnom lijeku, u konkretnom slučaju podnošenje tužbe protiv naprijed označenih odluka tuženika. Također, u odnosu na prigovor tužiteljice da je povredom pravila o dostavi osporavanim odluka povrijeđen zakon na njezinu štetu, ističe se da je Sud tužbu ocijenio pravovremenom.

Odredbom članka 3. stavka 1. podstavka 5. ZSSI-a propisano je da su dužnosnici u smislu ovoga Zakona predsjednik, zamjenik predsjednika i suci Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Odredbom članka 20. stavka 3. ZSSI-a propisano je da obveze koje za dužnosnika proizlaze iz članka 7., 8., 9., 14. i 17. ovog Zakona počinju danom stupanja na dužnost i traju dvanaest mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti.

Tužiteljica je nesporno dužnost predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske obnašala od 7. prosinca 2007. do 6. lipnja 2016. pa je u razdoblju od stupanja na snagu ZZSI (10. ožujka 2011.) obvezna postupati sukladno odredbama toga Zakona.

U odnosu na prigovor tužiteljice vezan za arbitrarno tumačenje vremenske nadležnosti tuženika da odlučuje o povredama ZSSI-a, ističe se da je citiranom odredbom članka 20. stavka 3. ZSSI-a izričito propisano kako do povrede članka 7. točke c) istog Zakona, odnosno do zlouporabe posebnih prava koja proizlaze ili su potrebna za obnašanje dužnosti, može doći u razdoblju obnašanja javne dužnosti iz članka 3. ZSSI-a, ali i u razdoblju od dvanaest mjeseci od dana prestanka obnašanja javne dužnosti, slijedom čega je u konkretnom slučaju tuženik bio nadležan provesti postupak radi utvrđivanja je li u postupanju tužiteljice kao bivše dužnosnice, došlo do povrede članka 7. točke c) ZSSI-a, i to u razdoblju koje je obuhvaćeno vremenskim dosegom predmetne odredbe.

Prema odredbi članka 39. stavka 1. ZSSI-a Povjerenstvo može pokrenuti postupak iz svoje nadležnosti na temelju svoje odluke, povodom vjerodostojne, osnovane i neanonimne prijave ili u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika.

O pokretanju ili nepokretanju postupka, Povjerenstvo donosi pisanu odluku. Povjerenstvo je dužno izvijestiti podnositelja prijave o svojoj odluci.

U odnosu na prigovor tužiteljice da je predmetni postupak protivno članku 39. stavku 1. ZSSI-a pokrenut na temelju anonimne prijave, napominje se da sukladno citiranoj zakonskoj odredbi tuženik može pokrenuti postupak i u slučaju kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika, a istom nije ograničen izvor stjecanja saznanja tuženika iz čega bi proizlazilo da saznanje o mogućem sukobu interesa može proizlaziti i iz anonimne prijave. Osim toga, tuženik je u odgovoru na tužbu pojasnio da odluku o pokretanju postupka nije donio na temelju podnesene anonimne prijave već na temelju vlastitih saznanja koja proizlaze iz prikupljenih podataka i dokumentacije prikupljene od strane nadležnih državnih tijela, a to su u konkretnom slučaju očitovanja i dokumentacija od Ustavnog suda Republike Hrvatske, Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu te podataka prikupljenih od Porezne uprave.

U odnosu pak na prigovor tužiteljice vezan za protek vremena od zaprimanja prijave do poduzimanja prve radnje, odnosno pokretanja postupka, u kojem periodu joj je isplaćeno šest mjesečnih naknada, a zbog čega je odluka o povredi prava izgubila legitimnu svrhu te je time došlo i do neopravdanog zadiranja tuženika u ustavno pravo na poštovanje, od strane tijela javne vlasti, njezinog privatnog života u smislu članka 35. Ustava i članka 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine – Međunarodni ugovori broj: 18/97., 6/99 – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak i 14/02.), ističe se da odredbama ZSSI-a nisu propisana postupovna pravila na temelju kojih je tuženik bio dužan u određenom roku od saznanja o okolnostima iz kojih proizlazi mogućnost da je dužnosnik počinio povredu ZSSI-a, donijeti odluku o pokretanju postupka, niti postoje odredbe koje bi obvezivale tuženika da obustavi postupak koji je pokrenut unutar razdoblja od dvanaest mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti u kojem dužnosnik još uvijek ima određene obveze, zabrane i ograničenja propisane odredbama ZSSI-a, s obzirom da je od prestanka obnašanja dužnosti proteklo više od dvanaest mjeseci.

Prema članku 7. točki c) ZSSI-a dužnosnicima je zabranjeno zlouporabiti posebna prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti.

Odredbom članka 15. stavka 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika (Narodne novine, broj: 101/98., 135/98., 105/99., 25/00., 73/00., 30/01., 59/01., 114/01., 153/02., 154/02., 163/03., 16/04., 30/04., 105/04., 187/04., 92/05., 121/05., 151/05., 135/06., 141/06., 17/07., 34/07., 82/07., 107/07., 60/08., 38/09., 150/11., 22/13., 102/14., 103/14. i 3/15.) propisano je da dužnosnici nakon prestanka obnašanja dužnosti sve do početka ostvarivanja plaće po drugoj osnovi ili do ispunjenja uvjeta za mirovinu, imaju šest mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti, pravo na naknadu u visini plaće koju ostvaruje dužnosnik na toj dužnosti, a sljedećih šest mjeseci pravo na naknadu u visini 50% plaće koju ostvaruje dužnosnik na toj dužnosti.

Člankom 15.d stavkom 1. toga Zakona propisano je da dužnosnik koji nije ponovno imenovan na dužnost koju je obnašao ili na drugu dužnost, a koji je prije obnašanja dužnosti bio zaposlen na neodređeno vrijeme u tijelima državne uprave, pravosudnim tijelima, kaznenim tijelima, stručnoj službi Hrvatskoga sabora, Uredu predsjednika Republike Hrvatske, stručnoj službi i uredima Vlade Republike Hrvatske, stručnoj službi Ustavnog suda Republike Hrvatske, stručnoj službi pučkog pravobranitelja, stručnoj službi pravobranitelja za djecu, stručnoj službi pravobranitelja za ravnopravnost spolova, stručnoj službi pravobranitelja za osobe s invaliditetom, Državnom uredu za reviziju i u drugim tijelima koja se osnivaju za obavljanje državne službe, tijelima lokalne i područne (regionalne) samouprave, javnoj službi, izvanproračunskim fondovima, pravnim osobama u vlasništvu ili pretežitom vlasništvu Republike Hrvatske i pravnim osobama u vlasništvu ili pretežitom vlasništvu jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, ima pravo rasporeda,

odnosno povratka na rad, na poslove koje je obavljao prije obnašanja dužnosti ili na druge odgovarajuće poslove, bez provedbe javnog natječaja.

Prema stavku 2. toga članka Zakona sporazumom između dužnosnika i čelnika tijela, odnosno osobe ovlaštene za zastupanje u ostvarivanju prava i obveza iz radnog odnosa ili u svezi s radnim odnosom, pobliže će se odrediti uvjeti ostvarivanja prava iz stavka 1. ovoga članka.

Stavkom 3. toga članka Zakona propisano je da zahtjev za raspored, odnosno povratak na rad dužnosnik iz stavka 1. ovoga članka mora podnijeti najkasnije u roku od 15 dana od dana prestanka obnašanja dužnosti.

Prema stavku 4. toga članka Zakona čelnik tijela, odnosno osoba ovlaštena za zastupanje u ostvarivanju prava i obveza iz radnog odnosa ili u svezi s radnim odnosom, dužna je u roku od 45 dana od dana podnošenja zahtjeva iz stavka 3. ovoga članka donijeti odluku o rasporedu, odnosno povratku na rad dužnosnika iz stavka 1. ovoga članka.

Stavkom 5. istog članka toga Zakona propisano je da je dužnosnik iz stavka 1. ovoga članka nakon prestanka obnašanja dužnosti do rasporeda, odnosno povratka na rad na poslove koje je obavljao prije obnašanja dužnosti ili na druge odgovarajuće poslove, ima pravo na naknadu najviše do iznosa dviju plaća sukladno članku 15. ovoga Zakona.

Prema stavku 6. toga članka Zakona dužnosnik iz stavka 1. ovoga članka kojem čelnik tijela, odnosno osoba ovlaštena za zastupanje u ostvarivanju prava i obveza iz radnog odnosa ili u svezi s radnim odnosom, nije donijela odluku o rasporedu, odnosno povratku na rad u roku iz stavka 4. ovoga članka ili ako odluku o rasporedu, odnosno povratku na rad dužnosnik nije prihvatio, ima pravo na naknadu plaće sukladno članku 15. ovoga Zakona od dana nakon prestanka obnašanja dužnosti.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenog ovom Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu sklopio s tužiteljicom Ugovor o radu, broj: 01-713/50-96. od 1. travnja 1996. Nadalje, nakon što je tužiteljica odlukom Hrvatskog Sabora, KLASA: 711-01/99-01/01 od 22. listopada 1999. izabrana za sutkinju Ustavnog suda Republike Hrvatske, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu je s tužiteljicom sklopio Sporazum, broj: 01-4117/1-1999. od 7. prosinca 1999. Nakon što je tužiteljica odlukom Zastupničkog doma Hrvatskog državnog sabora, KLASA: 021-13/07-08/27 od 13. srpnja 2007. ponovno izabrana za sutkinju Ustavnog suda Republike Hrvatske, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu je s tužiteljicom sklopio Ugovor, KLASA: 112-02/07-15-87 od 7. prosinca 2007.

Navedenim Ugovorom ugovorne strane utvrđuju da je između njih dana 1. travnja 1996. sklopljen Ugovor o radu, broj: 01-713/50-96, te da će prava iz radnog odnosa na fakultetu za vrijeme obnašanja dužnosti suca Ustavnog suda Republike Hrvatske mirovati. Ugovorne strane suglasno utvrđuju da će tužiteljica nastaviti sudjelovati u izvođenju nastave na diplomskom pravnom studiju i poslijediplomskim studijima, na način koji će unaprijed za akademsku godinu u dogovoru s njom, odrediti predstojnik Katedre za upravno pravo, i to u 25% redovitih nastavnih obveza, za što će joj fakultet isplaćivati novčanu naknadu. Člankom 6. toga Ugovora, utvrđeno je da se tužiteljica ima pravo vratiti se na rad s punim radnim vremenom u roku od mjesec dana po prestanku obnašanja dužnosti.

Tužiteljica je dužnost predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske obnašala od 7. prosinca 2007. do 6. lipnja 2016.

Dana 6. lipnja 2016. tužiteljica je Ustavnom sudu Republike Hrvatske podnijela zahtjev za donošenje rješenja o naknadi plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti suca Ustavnog suda Republike Hrvatske sukladno članku 15. stavku 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika.

Ustavni sud Republike Hrvatske je rješenjem, broj: SuT-K-23/2016 od 6. lipnja 2016. tužiteljici priznao pravo na naknadu nakon prestanka obnašanja dužnosti, za vrijeme od 7. lipnja 2016. do 6. lipnja 2017. i to u razdoblju od 7. lipnja 2016. do 7. prosinca 2016. u visini

plaće koju ostvaruje predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske, a u razdoblju od 7. prosinca 2016. do 6. lipnja 2017., u visini od 50% plaće koju ostvaruje predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske, uz napomenu da je o promjenama od utjecaja na priznato pravo, i to u pogledu novog zapošljavanja, dužna odmah izvijestiti Ustavni sud Republike Hrvatske, kako bi se donijelo rješenje o prestanku prava na naknadu nakon prestanka obnašanja dužnosti. Rješenje je potpisala tužiteljica kao predsjednica Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Dana 21. lipnja 2016. tužiteljica je podnijela Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu zahtjev za povratak na rad nakon prestanka obnašanja dužnosti na temelju članka 15.d stavka 3. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika.

Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu je odlukom, KLASA: 112-03/16-16/30, URBROJ: 251-55-16-2 od 27. lipnja 2016., na temelju članka 15.d stavka 4. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika (Narodne novine broj: 101/98., 135/98., 105/99., 25/00., 73/00., 30/01., 59/01., 114/01., 153/02., 154/02., 163/03., 16/04., 30/04., 105/04., 187/04., 92/05., 121/05., 135/06., 141/06., 141/06., 17/07., 34/07., 82/07., 107/07., 60/08., 38/09., 150/11., 22/13., 102/14., 103/14. i 3/15.) tužiteljici odobrio povratak na rad na Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu s danom 1. prosinca 2016., koju odluku je tužiteljica prihvatila.

Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu je s tužiteljicom dana 1. prosinca 2016. sklopio Aneks ugovora o radu, kojim se utvrđuje da je tužiteljici ponovno uspostavljen radni odnos na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu od 1. prosinca 2016. i to na radnom mjestu redovite profesorice, trajno zvanje na Katedri za upravno pravo.

Tužiteljica je 4. srpnja 2016. uputila e-mail poruku glavnom tajniku Ustavnog suda Republike Hrvatske, kojom je dostavila Ustavnom sudu Republike Hrvatske odluku Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu o datumu njezinog povratka na rad. U e-mail poruci navodi kako je ta odluka, zajedno s prethodnim rješenjem Ustavnog suda o priznavanju prava na naknadu plaće nakon prestanka mandata, pravna osnova za isplatu mjesečnih naknada plaće od 7. lipnja 2016. do 1. prosinca 2016.

Povodom navedene obavijesti da joj je odobren povratak na rad na Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu s početkom rada 1. prosinca 2016., tužiteljici je rješenjem Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: SuT-K-45/2016-2 od 25. studenoga 2016. utvrđen prestanak prava na naknadu nakon prestanka obnašanja dužnosti predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske s danom 30. studenoga 2016.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, koje tužiteljica svojim navodima niti ne dovodi u sumnju, te naprijed citirane zakonske odredbe, po ocijeni ovog Suda, pravilno je tuženik u osporavanoj odluci o povredi ZSSI-a utvrdio da je tužiteljica u svojstvu bivše dužnosnice primala nepripadnu naknadu u visini plaće koju ostvaruje predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske, jer je zbog mogućnosti povratka na Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, koju mogućnost je iskoristila, izgubila pravo na naknadu plaće 6 + 6, te je imala pravo primiti naknadu najviše do iznosa dvije plaće, slijedom čega je pravilan zaključak tuženika da je tužiteljica u svojstvu bivše dužnosnice zlorabila posebno pravo koje proizlazi ili je potrebno za obnašanje javne dužnosti te je time počinila povredu članka 7. točke c) ZSSI-a.

Slijedom navedenog, Sud osporavane odluke tuženika ocjenjuje zakonitima, a ostale prigovore koje tužiteljica iznosi u tužbi i tijekom spora neosnovanima.

Naime, neosnovano tužiteljica smatra da se u konkretnom slučaju primjenjuju samo odredbe članka 15. d stavaka 1., 2., 3. i 4. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, na koje se ona pozvala, a ne i stavci 5. i 6. toga članka Zakona. Naime, po ocijeni ovog Suda na tužiteljicu se odnose sve odredbe tog članka, pa tako i odredba stavka 5., kojom je propisano da dužnosnik nakon prestanka obnašanja dužnosti do rasporeda, odnosno povratka na rad na poslove koje je obavljao prije obnašanja dužnosti ili na druge odgovarajuće poslove,

ima pravo na naknadu najviše do iznosa dviju plaća sukladno članku 15. istog Zakona. U tom smislu, korištenje prava na povratak na rad na poslove koje je dužnosnik obavljao prije obnašanja dužnosti ili na druge odgovarajuće poslove bez provedbe javnog natječaja iz članka 15.d Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, isključuje istovremeno korištenje prava na naknadu propisanu člankom 15. stavkom 1. istog Zakona.

Dakle, budući da je na zahtjev tužiteljice, podnesen na temelju članka 15.d Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, poslodavac kod kojeg je tužiteljica prethodno bila zaposlena, donio odluku u skladu s člankom 15.d stavkom 4. istog Zakona, kojom joj se odobrava povratak na rad, a tužiteljica je tu odluku prihvatila, po ocijeni ovog Suda, tužiteljica nakon donošenja i prihvaćanja odluke o povratku na rad više nije mogla koristiti pravo iz članka 15. stavka 1. istog Zakona, već je nakon odluke Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu imala pravo na naknadu propisanu člankom 15.d stavkom 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, kako je to pravilno zaključio tuženik.

Napominje se da bi tužiteljica imala pravo na naknadu plaće sukladno članku 15. istog Zakona u slučaju da poslodavac nije donio odluku o povratku na rad u roku iz članka 15.d stavka 4. toga Zakona ili u slučaju da odluku o povratku na rad tužiteljica nije prihvatila, sukladno stavku 6. istog članka toga Zakona, a što niti jedno nije u konkretnom predmetu slučaj.

Nadalje, neosnovano tužiteljica prigovara da je tuženik osporavanim odlukama ocjenjivao zakonitost pravomoćnog i izvršnog rješenja kojim je odlučeno o njezinom pravu na naknadu plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti. Naime, po ocijeni ovog Suda, tuženik je prilikom donošenja pobijanih odluka postupao u okviru svog djelokruga rada i svoje nadležnosti, ispitujući je li tužiteljica naknadom plaće koju je primala kao predsjednica Ustavnog suda Republike Hrvatske u razdoblju od 6 mjeseci, zlouporabila svoja prava koja proizlaze iz obnašanja javne dužnosti u smislu članka 7. točke c) ZSSI-a, a nije ocjenjivao zakonitost rješenja Ustavnog suda Republike Hrvatske kojim joj je priznato pravo na naknadu plaće po sistemu 6+6, za što je nadležan upravni sud.

Suprotno mišljenju tužiteljice, Sud nalazi da su osporavane odluke valjano obrazložene, da je tuženik razmotrio sve navode tužiteljice, te je razloge neusvajanja tih navoda naveo u obrazloženju odluka. Također, u obrazloženju odluka navedeno je činjenično stanje, te pravni propisi, a isto tako dani su razlozi koji su bili odlučni za utvrđivanje povrede članka 7. točke c) ZSSI-a, što ovaj Sud prihvaća i nalazi da istima nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice.

Valjalo je stoga, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u izreci.

U Zagrebu, 16. siječnja 2019.

Sutkinja:
Jasna Peroš Nikolić, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude.

DNA:

1. Jasna Omejec, 10000 Zagreb,
2. Povjerenstvo za odlučivanje u sukobu interesa, 10000 Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5
3. U spis

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik:
Snježana Miletić



Snježana Miletić